

alt Andet kommer an paa Taxationernes Paa-
 lidelighed. Det maa isøvrigt heller ikke over-
 sees, at der ifølge Bestemmelserne i Forordnin-
 gen 7de Juni 1827 § 3 ved Udlaan af Umyndi-
 ghes og offentlige Stiftelsers Midler i Reglen
 fordres første Prioritet, og kun undtagelsesviis
 tages tiltakke med en secundair Prioritet, naar
 det er en uopfigelig Capital, der indestaer
 paa ældre Prioritet, eller naar det opfigelige
 ældre Prioritetslaan ikke er større, end at det i For-
 bindelse med det nye Laan ei overstiger Halvdelen
 af Eiendommens Værdi. Dette, at der saaledes
 i Reglen fordres første Prioritet, er for Overfor-
 mynderiernes og de offentlige Stiftelsers Midler
 en overordentlig vigtig Betyggelse — en Betyg-
 gelse, hvorpaa Lovgivningen har lagt megen
 Vægt, og hvis Betydning tilstrækkeligt har viist
 sig under vanskelige Pengesforhold. Det er vel
 muligt, at noget Eignende vilde blive bestemt
 i Statutterne for Creditsforeningerne; men det
 foreliggende Lovforslag indeholder Intet herom,
 og det er nærmest dertil, vi for Diebliffet maae
 tage Hensyn. Jeg tør derfor, ialtsald efter
 Sagens nuværende Stilling, ikke stemme for
 § 3, og kan ikke for mit Bedkommende finde
 nogen tilstrækkelig Beroligelse deri, at man vil
 nedsette Maximum til tre Femtedele. Forøvrigt
 paatvivler jeg ikke, at Creditsforeningerne, naar
 de hensigtsmæssigt organiseres, ville vinde al-
 mindelig Tillid; men jeg tilstaaer, at jeg dog
 vilde ønske, at man, inden man giver en saa-
 dan Bestemmelse som den, hvorom her er Tale,
 oppebier, hvorledes disse Indretninger vilde
 blive constituerede, hvorledes Bestyrelsen vil
 blive ordnet, med meget Andet, som vil blive
 Gjenstand for Bestemmelse i Statutterne, og
 som væsentligt hører med, for at kunne sælde en
 nogenlunde sikker Dom om Indretningernes So-
 liditet. Jeg overseer isøvrigt ingenlunde, at Til-
 liden til Creditsforeningerne ikke udelukkende hvil-
 ler paa de til disse Foreninger stillede Hypo-
 theker, men ligeledes for en Deel er betinget af
 det solidariske Ansvar, som antages at skulle
 paahvile samtlige Interessenter i en saadan
 Forening; men, foruden at det ikke er ganske
 klart, hvorvidt dette solidariske Ansvar skulde
 strække sig efter Udvalgets Forslag under § 4
 Lit. d, maa i alt Fald Sikkerheden væsent-
 ligt søges i de til Creditsforeningen stillede

Hypotheker; og, idet jeg gaaer ud fra dette
 Standpunkt, kan jeg ikke finde det uden Be-
 tankelighed allerede nu at vedtage en Bestem-
 melse som den, der er foreslaaet i § 3, skjøndt
 det vistnok skulde være mig meget klart, om
 den Tid ret snart maatte komme, da man kunde
 indrømme Creditsforeningerne en saadan Ret.
 Jeg tør haabe, at det, jeg har tilladt mig at
 yttre, ikke paa nogen Maade vil blive opfattet
 som røvende en Mistillid til de omhandlede
 Indretninger. Jeg erkjender tværtimod tilfulde-
 deres store Hensigtsmæssighed; jeg veed, hvor
 vælsignelsesrige de andesteds have været, og
 antager, at de ogsaa hos os, og det navnlig
 under de nuværende Forhold, vilde kunne stiftet
 megen Gavn. Jeg troer, at jeg har forvaret
 mig mod en saadan Mistydning, idet jeg som
 min Overbeviisning har udtalt, at disse Fore-
 ninger vilde fortjene og i Virkeligheden ogsaa
 ville vinde almindelig Tillid, som er en Be-
 tingelse for, at de kunne faae den forønskede
 Fremgang. Men noget ganske Andet er, om
 en saadan Lovbestemmelse som den, hvorom
 der her er Spørgsmaal, bør vedtages, inden
 Sagen har naaet en større Modenhed, end den
 for Diebliffet har.

Justitsministeren: Ligesom jeg troer
 at have bemærket, hvad den ærede Taler, som
 sidst havde Ordet, berørte, at det er en For-
 udsætning, jeg er gaaet ud fra, at Interessent-
 ternes Solidaritet var et meget væsentligt Mo-
 ment i denne Sag, hvilket jo ogsaa ved For-
 slaget til § 4 Lit. d. er blevet foreslaaet af
 det ærede Udvalg, saaledes maa jeg ogsaa be-
 røre, at det dog egentlig ikke er en Ret for
 Creditsforeningerne, som her er Spørgsmaal
 om, men en Tilladelse for Overformynderi-Be-
 styrelserne og Bestyrelserne af de offentlige
 Stiftelsers Midler. Man tør dog vel ogsaa
 gaae ud fra den Forudsætning, at Bestyrerne
 af Umyndiges og offentlige Stiftelsers Midler
 vel vilde paasee, at de ikke gaae hen og benytte
 en saadan Institution, forinden dens Bestyrelse
 giver en væsentlig Garantie for dens Sikker-
 hed, og det, man vil opnaae, er jo kun, at ikke
 de i Lovgivningen bestaaende Hindringer mod
 at benytte saadanne Stiftelser skulde bestandigt
 være til Hinder for, at disse Pantdocumenter
 ikke ogsaa skulde kunne tjene til Sikkerhed for